

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti fiktivnímu rozhodnutí policejního prezidenta o zamítnutí odvolání a potvrzení fiktivního rozhodnutí vydaného v prvním stupni a proti reálnému rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 18. 1. 2006, č. j. PPR-15/K-PK-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, č. j. 7 Ca 75/2006 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, č. j. 7 Ca 75/2006 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí policejního prezidenta a zamítnuta žaloba proti shora označenému reálnému rozhodnutí policejního prezidenta. Městský soud žalobu v části směřující proti fiktivnímu rozhodnutí odmítl z toho důvodu, že ve věci vůbec nedošlo ke vzniku fiktivního rozhodnutí v prvním stupni ani ve stupni druhém, neboť správní orgán prvního stupně poskytl žalobci informace včas, ve lhůtě 15 dnů. Proto odvolání stěžovatele proti fiktivnímu rozhodnutí bylo posouzeno jako odvolání směřující proti neexistujícímu rozhodnutí, a tedy nemohla nastat ani fikce ve druhém stupni. Zamítavý výrok městského soudu pak vycházel z toho, že reálné rozhodnutí policejního prezidenta je procesním vypořádáním se s nepřipustným odvoláním, nikoliv odvolacím přezkumem (fiktivního) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje námitky subsumovatelné pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že dne 14. 12. 2005 podal žádost podle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Požadoval, aby mu Policejní prezidium ČR poskytlo informace o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia zn. PPR-336/OKS-ST-2005, který se týkal vyřizování stěžovatelovy stížnosti poukazující na protiprávní jednání a nečinnost pracovníků kontrolních útvarů některých složek Policie ČR. Žádal, aby byl seznámen s celým obsahem tohoto spisu a aby mu bylo umožněno pořídit si kopii, resp. aby mu kopie byla vydána. Žádost byla doručena dne 14. 12. 2005. Zákonná lhůta pro poskytnutí informace uplynula dne 29. 12. 2005, aniž by informace byla poskytnuta, a tedy nastala fikce dle § 15 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo poskytnutí informací odepřeno. Teprve dne 30. 12. 2005 obdržel stěžovatel dopis datovaný dnem 22. 12. 2005, který jej zval na seznámení s žádanými informacemi na den 28. 12. 2005.

Dne 30. 12. 2005 stěžovatel podle svých slov podal odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí. O tomto podání nebylo rozhodnuto ve lhůtě do 15 dnů, a tedy nastala fikce negativního rozhodnutí i v druhém stupni. Teprve po uplynutí uvedené lhůty (která končila 15. 1. 2006) bylo dne 26. 1. 2006 stěžovateli doručeno reálné rozhodnutí, jímž bylo odvolání proti fiktivnímu prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jako nepřipustné, neboť ke vzniku fiktivního rozhodnutí nedošlo.

Po formální stránce tomuto rozhodnutí vytýká, že není zřejmé, jak se nazývá správní orgán, který rozhodnutí vydal (zda jde o rozhodnutí policejního prezidenta či Policie ČR). Dále neobsahuje náležitosti rozhodnutí, neboť ačkoliv obsahuje podpisovou doložku s údaji „plk. Mgr. V. H., policejní prezident“, je u této doložky jen fotokopie nečitelného podpisu s údajem „v. z.“. V této souvislosti se stěžovatel dovolává rozhodnutí Vrchního soudu (sp. zn. 5 A 65/98) a Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 Azs 64/2003).

Po věcné stránce rozhodnutí vytýká, že nebyl dán důvod pro shledání nepřipustnosti žaloby. Navíc jde o rozhodnutí nicotné, neboť bylo vydáno navzdory překážce věci rozhodnuté (existovalo totiž již fiktivní rozhodnutí).

Existenci fiktivního rozhodnutí stěžovatel odvíjí od toho, že za prvé přípis, který mu byl poslán (navíc ne doporučeně do vlastních rukou) a kterým byl zván k seznámení se se spisem, nebyl rozhodnutím ani poskytnutím informace, dále pak nebyl vydán ve lhůtě k tomu určené. Rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím je totiž vydáno tehdy, je-li v zákonem stanovené lhůtě žadatelé doručeno (stěžovatel cituje v tomto směru názory obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu a dovolává se i systematického a teleologického smyslu zákona; navíc stěžovatel jednal v dobré víře v konstantní judikaturu). Je sice pravdou, že tato právní otázka byla v době řízení před městským soudem i při podání kasační stížnosti projednávána rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, ale tím spíše měl městský soud zaujmout buď názor konstantní s dosavadních judikaturou, eventuálně měl věc přerušit do rozhodnutí rozšířeného senátu.

Městskému soudu tak stěžovatel vytýká zejména to, že přípis, jímž byl zván k předání spisu, vyhodnotil jako poskytnutí informace, které bylo učiněno ve lhůtě stanovené zákonem. Uvedený přípis navíc stěžovatel našel ve schránce až dne 30. 12. 2005, aniž by z dopisní obálky bylo patrné, kdy a zda bylo podání předáno k poštovní přepravě. Tuto skutečnost městský soud, ač byla namítána v žalobě, nevzal do úvahy. Městský soud dále uvedl, že k poskytnutí informací formou nahlédnutí do spisu je třeba součinnosti žadatele. Stěžovatel k tomu namítá, že nepožadoval o nahlédnutí do spisu, nýbrž o poskytnutí kopie spisu. Rovněž se městský soud nezabýval stěžovatelovým tvrzením, že poskytování informací je upraveno v interním aktu

policejního prezidenta. Tímto vnitřním předpisem byl policejní prezident povinen se řídit. V tomto ohledu je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

Stěžovatel dodává, že s poskytováním informací – správních spisů – nemá dobré zkušenosti. V mnoha případech, kdy u policejních složek získával informace nahlížením do spisů, byl verbálně (jedenkrát i fyzicky) napadán a informace byly začerněny.

Pro výše uvedené důvody navrhuje stěžovatel napadený rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Žádost o informaci byla vyřízena v zákonné lhůtě a povinný subjekt včas informoval žadatele, že informace mu budou po domluvě předány. Fiktivní rozhodnutí tak nenastalo. Proto žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel sám má právnické vzdělání na vysoké škole. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.

Zdejší soud se především zabýval tím, jaký charakter mělo stěžovatelovo podání ze dne 14. 12. 2005, které celou věc před policejními orgány iniciovalo. Stěžovatel jej označil jako „*žádost o poskytnutí informací*“. V podání uvedl, že podle § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádá o „*poskytnutí informace o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policie ČR, Policejního prezidia č. j. PPR-336/OKS-ST-2005, týkajícího se vyřizování (jeho) stížnosti poukazující na protiprávní jednání a nečinnost pracovníků kontrolních orgánů Policie ČR, Správy hlavního města Prahy a Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II...*“. Stěžovatel žádal, aby „*byl seznámen s obsahem celého stížnostního spisu týkajícího se vyřizování této (jeho) stížnosti...*“.

Je tedy třeba zodpovědět otázku, zda lze prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím nahlížet do spisu. Téměř identickou žádost Nejvyšší správní soud posuzoval ve svém rozhodnutí ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 (in www.nssoud.cz). V něm vyšel ze znění § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož se tento zákon mj. nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Poznámka pod čarou mívá na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Stávající znění zákona o svobodném přístupu k informacím pak uvádí navíc též zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Správní řád [ke dni podání žádosti stěžovatele zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)] sice není v tomto výčtu zahrnut, nicméně je třeba upozornit na to, že uvedený výčet je výčtem demonstrativním (viz slovo „*například*“). Krom toho Ústavní soud opakovaně judikuje, že poznámky pod čarou nejsou součástí právního předpisu, ale jen interpretační pomůckou – viz např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 277/96, publ. ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, Svazek č. 6, nález č. 109.

Zdejší soud přitom v uvedené věci dospěl k závěru, že nahlížení do spisu, účastníkem řízení, je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., tedy ve stejném znění jako v nynějším případě), z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.

Uvedené právní závěry se vztahovaly ovšem k právnímu stavu po 1. 1. 2006, kdy vstoupil v účinnost zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. V nyní projednávané věci byla žádost podána před tímto datem, navíc šlo o spis stížnostní, podrobený do té doby zvláštnímu režimu vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú. l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících. Správní řád z roku 1967 v ustanovení § 2 písm. b) výslovně stanovil, že *ustanovení tohoto zákona se nevztahují na projednávání a vyřizování stížností a podnětů občanů a organizací, kde platí zvláštní právní předpisy.*

Vzhledem k tomu, že citovaná vyhláška institut nahlížení do spisu neznala, zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 4 As 54/2007, www. nssoud.cz, dospěl k závěru, že od nabytí účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím až do nabytí účinnosti správního řádu z roku 2004 bylo nahlížení do stížnostních spisů podřaditelné pod ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím (před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.), kde se mj. uvádělo, že *povinný subjekt posoudí obsah žádosti a ... poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti, a to ... nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii.*

V nyní posuzované věci tak výše citované podání bylo skutečně žádostí o poskytnutí informace ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. Další spornou otázkou je, zda to, co stěžovatel obdržel, bylo poskytnutím informace a zda se tak stalo ve stanovené lhůtě. Žádost obdrželo Policejní prezidium dne 14. 12. 2005. Podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání, a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích. V daném případě byl stěžovateli odeslán přípis, který byl datován dnem 22. 12. 2005, v němž mj. stálo, že požadovaná informace „*bude poskytnuta dne 28. 12. 2005 ve 14.00 v budově Policejního prezidia ČR.*“ Již jen z dikce uvedeného přípisu je patrné, že není poskytnutím informace (viz formulace „bude poskytnuta“). Zákon o svobodném přístupu k informacím ovšem není vystavěn na principu, že ve lhůtě podle § 14 odst. 3 písm. c) se informace slibují, nýbrž na tom, že se reálně poskytnou. Žádost dávala povinnému subjektu na výběr, jakým konkrétním způsobem informaci poskytne. Neobsahovala totiž explicitní požadavek na to, jakou konkrétní formou má být spis poskytnut. Především nebylo problémem, aby stěžovateli byla zaslána kopie stížnostního spisu. Stěžovatel totiž v žádosti chtěl, aby byl seznámen s obsahem celého spisu, aby mu bylo umožněno pořídit si kopii, eventuálně aby mu kopie byla vydána. Pokud by Policejní prezidium zaslalo ve stanovené lhůtě kopii spisu, nepochybně by tím naplnilo svou povinnost informaci poskytnout a tento postup by byl plně konformní i se žádostí, jak ji podal stěžovatel. Pakliže povinný subjekt zamýšlel informaci poskytnout ve svém sídle (i tento způsob by odpovídal podané žádosti), mohl učinit i tak. Podmínkou ale i v tomto případě bylo, aby ve stanovené lhůtě informace byla reálně poskytnuta. Přislíbení informace není jejím poskytnutím. Pokud povinný subjekt nevěděl, jakým způsobem informaci poskytnout (zda nahlédnutím do spisu a ofocení na místě, či zasláním kopie spisu), nabízel se postup podle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož povinný subjekt vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů, rozhodne o odmítnutí žádosti. Procedury uvedené v tomto ustanovení bylo možno využít k upřesnění žádosti (ta totiž nebyla zcela srozumitelná, pokud jde o způsob poskytnutí spisu). Povinný subjekt takovou výzvu v sedmidenní lhůtě nevydal (jeho přípis za takovou výzvu pokládat nelze, neboť stěžovatel nebyl k upřesnění své žádosti nikterak vyzván), informaci v patnáctidenní lhůtě neposkytnul ani ve stejné lhůtě nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Uvedená lhůta počíná běžet dne 14. 12. 2005, kdy ji povinný subjekt obdržel. Konec lhůty tak připadá na čtvrtek 29. 12. 2005. Do té doby ovšem nemusí žadatel informaci či negativní rozhodnutí obdržet, jak v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel, nýbrž postačí, je-li informace či rozhodnutí předáno k doručení.

Stěžovatel ve své argumentaci vycházel z judikatury zdejšího soudu (např. rozhodnutí ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 - 43 in www.nssoud.cz), která za den vydání rozhodnutí (resp. poskytnutí informace) považovala den doručení. Jak ovšem uvedl zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77, www.nssoud.cz, judikatura jako taková (a tedy ani judikatura správních soudů) není neměnná či nezměnitelná, přestože je relativní stabilita judikatury nezbytnou podmínkou právní jistoty jako jednoho ze základních atributů právního státu. Judikaturu lze změnit tehdy, pokud potřeba takovéto změny převáží nad zájmy osob jednajících v dobré víře v trvající existenci judikatury. Tak se tomu stalo i v případě stanovení okamžiku, kdy je vydáno rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Změna judikatury proběhla postupem, který předpovídá § 17 s. ř. s. Rozšířený senát dospěl ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 - 84, (in www.nssoud.cz), k závěru, že povinný subjekt poskytl včas požadované informace podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném do 22. 3. 2006 nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona.

Rozšířený senát vyšel z toho, že „vydání rozhodnutí“ podle starého správního řádu definovalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, publ. pod č. 1626/2008 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku *„o vydání rozhodnutí ve správním řízení za právního stavu do konce roku 2005 se jednalo teprve tehdy, pokud stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí byl předán k doručení, popřípadě byl učiněn jiný úkon směřující k jeho doručení za situace, kdy ústní vyhlášení rozhodnutí nemělo účinky oznámení nebo rozhodnutí nebylo v souladu se zákonem vyhlášeno veřejnou vyhláškou.“* Uvedený výklad je konsekventní se současnou právní úpravou obsaženou v ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu z roku 2004, které výslovně uvádí, že *dnem vydání rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19.*

Rozšířený senát měl ovšem na rozdíl od posledně citovaného rozsudku za to, že výše uvedené teze dopadaly i na vydání rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jestliže se na průběh řízení i vydání rozhodnutí podle tohoto ustanovení zákona vztahoval podle § 20 odst. 4 tohoto zákona správní řád, pak při respektování principu právní jistoty a předvídatelnosti práva musely být stejné instituty obsažené v obou předpisech vykládány stejně, ledaže by zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně stanovil jinak. Tak tomu ovšem nebylo. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí, jímž podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt nevyhověl žádosti o poskytnutí informací, bylo vydáno včas tehdy, bylo-li s určením žadateli nejpozději v poslední den zákonné lhůty alespoň předáno k doručení.

Rozšířený senát v citovaném usnesení dále uvedl: *„Jestliže žadatel následně fakticky převzal písemnosti až po uplynutí zákonné lhůty nebo došlo k jejich doručení jinou formou (např. na základě fikce doručení), neměla již tato skutečnost za následek nastolení právní fikce rozhodnutí o odepření informací. Bylo-li totiž účelem ustanovení § 15 odst. 4 zákona ochránit žadatele o informace před nečinností a přimět povinný subjekt, aby ve stanovené lhůtě o žádosti rozhodl, pak úkonem provedeným v zákonné lhůtě k doručení požadovaných informací nebo k doručení rozhodnutí o nevyhovění žádosti byl tento základní požadavek splněn a ochrany žadatele v podobě vzniku fiktivního negativního rozhodnutí již nebylo třeba. V tomto směru lze přisvědčit i argumentaci (...), že po povinném subjektu nebylo lze spravedlivě požadovat, aby kromě odeslání informací tyto v zákonné lhůtě i doručil, neboť samotný akt doručení je již vázán na skutečnosti objektivně časově neurčitelné, počínáním povinného neovlivnitelné a často i závislé na konání osoby, které je doručováno. Vůdčí myšlenku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007,*

č. j. 1 As 15/2006 - 73, která akcentovala požadavek na rychlé a transparentní jednání povinného subjektu při poskytování informací tak, aby žadatel měl v případě negativního výsledku možnost vždy v reálné lhůtě zvolit adekvátní formu další ochrany svých práv, považuje rozšířený senát zajiště i v současné době za aktuální, nicméně má za to, že podmínky vzniku fikce vydání negativního rozhodnutí nelze jen z tohoto důvodu nadále vykládat extenzivně jako doposud, ale pouze způsobem výše uvedeným.“

V nyní posuzované věci ovšem informace nebyla poskytnuta vůbec a nebylo vydáno ani rozhodnutí. Proto nemá způsob výpočtu uvedené lhůty vliv na stěžovatelem podané odvolání. To povinný subjekt obdržel dne 30. 12. 2005. Podle § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím *o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřazený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat. Jde-li o rozhodnutí obecního úřadu, které se týká informací ve věcech samostatné působnosti obce, rozhoduje o odvolání obecní rada, pokud obecní zastupitelstvo nestanoví, že rozhoduje jiný orgán obce. V ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat, a je oprávněn za něj jednat.* Podle § 16 odst. 3 téhož zákona *odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.* V daném případě je odvolacím orgánem ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, tedy policejní prezident. Vzhledem k tomu, že odvolání nemuselo být prvostupňovým orgánem předkládáno orgánu druhostupňovému (podané odvolání nemá v tomto případě devolutivní účinek), mělo být ve věci rozhodnuto do 15 dnů od podání odvolání (k tomu viz i obdobné závěry plynoucí např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 - 26, www.nssoud.cz). Lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání tak uplynula dne 16. 1. 2006. Reálné rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2006 tak bylo vydáno opožděně. V důsledku této skutečnosti podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se má za to, že bylo vydáno rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Vzhledem k tomu je tak třeba posoudit, jaký charakter má reálné správní rozhodnutí v dané věci. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2006, č. j. 1 As 27/2004 - 73, ze dne 27. 11. 2003, č. j. 6 A 125/2000 - 45, www.nssoud.cz, plyne, že není-li o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu podle zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnuto ve lhůtě uvedené v § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, má se za to, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Po právní moci fiktivního rozhodnutí brání vydání reálného rozhodnutí překážka věci rozhodnuté (*rei indicatae*). Reálné rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006 je tedy nezákonné. Z tohoto důvodu již nebylo nutné, aby se zdejší soud zabýval namítanými formálními vadami, které tomuto rozhodnutí vytýká stěžovatel.

Městský soud tedy pochybil, pokud uvedený přípis považoval za poskytnutí informace. V dané věci, jak bylo podáno výše, nastala fikce rozhodnutí o odmítnutí žádosti i fikce zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí. Následně vydanému reálnému rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté. Městský soud by však pochybil i za předpokladu, že jmenovaný přípis by býval byl poskytnutím informace. Tu považoval za poskytnutou již dne 22. 12. 2005 (datum uvedené v záhlaví přípisu), ačkoliv podle shora citované judikatury by rozhodujícím dnem byl až den, kdy by informace byla předána k doručení. Tento okamžik ovšem není ze spisu patrný. Stěžovatel přitom na tuto skutečnost dokonce v žalobě upozorňoval.

Z důvodů shora uvedených tedy Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu